

Joan Pau II. 1988

“[...] Més concretament, cal fer estables els fonaments de la pau recolzant-los sobre la salvaguarda dels drets de l’home i també dels drets dels pobles. La justícia, en efecte, passa a través del respecte dels drets dels pobles i de les nacions a disposar d’ells mateixos. Una pau durable entre els pobles no pot imposar-se per la voluntat del més fort, sinó que ha de ser fruit del consentiment de tots en el respecte dels drets de cadascú, particularment dels febles i de les minories. Hi ha encara pobles que no veuen reconegut llur dret a la independència. N’hi ha també que pateixen una tutela, gairebé una ocupació, que atempta contra llur dret de governar-se amb conformitat a llurs valors culturals i a llur història. Ultra aquests casos extrems, unànimement reprovats, cal tenir present l’aspiració, cada vegada més estesa i legítima, de cada nació, fins i tot la menys poderosa, a ésser responsable dels propis afers, subjecte del seu esdevenidor i no solament objecte de contractes interessats o de sol·licitud condescendent de part de les altres nacions”. (Sant Joan Pau II, Discurs al cos diplomàtic, Ciutat del Vaticà, 9.I.1988).